

bliver indsat en Ekspropriationsbestemmelse i Loven. En saadan Bestemmelse vil ved sin blotte Tilstedeværelse virke i høj Grad moralsk overfor de paagældende Jordejere. Der er ikke Tvivl om, at uden Ekspropriationsbestemmelsen vil Jorden blive holdt tilbage. Der vil blive krævet langt højere Priser for den, end der vil blive krævet, hvis man havde Bestemmelsen og i paagældende Tilfælde kunde bruge den. Jeg skulde forøvrigt mene, at man netop saaledes som Forholdene har udviklet sig, fra alle Sider maatte være enig om, at det er nødvendigt at gøre noget alvorligt for at skaffe Jord, og brugbar Jord, til Oprettelse af Husmandsbrug.

Til Slutning nævnede det ærede Medlem fra Ribe, at man fik et Nævn, som skulde se sig om efter Jord, der blev ledig i det frie Marked. Jeg tror nu ikke, at et saadant Nævn vil kunne udrette saa forfærdelig meget, naar man ikke har nogen Ekspropriationsbestemmelse, og jeg tror heller ikke, at man vil have noget synderligt Udbytte af Bestemmelsen om, at Staten har Forkøbsret, naar større Ejendomme stilles til Tvangsauktion. Det er meget faa større Ejendomme, der i Aarenes Løb stilles til Tvangsauktion, og sker det endelig, er det som Regel Ejendomme, som aldeles ikke egner sig til Udstykning. Det er i Almindelighed meget daarlige Ejendomme med slet Jord og slet dreven Jord, hvortil der er ufuldkommen Vejforbindelse; hvis det havde været muligt at udstykke dem, var de sikkert blevet udstykket og ikke stillet til Tvangsauktion. For øvrigt vil jeg ogsaa haabe paa, at det ikke i Fremtiden vil blive almindeligt, at Ejendomme, større eller mindre, stilles til Tvangsauktion.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne (Ulrich). Jeg skal ikke gaa ind paa at omtale alle de Paragraffer, der findes i det af ham og hans Parti fremsatte selvstændige Lovforslag. Jeg tror ikke, det har nogen Interesse at eftergaa disse Paragraffer en for en, eftersom der ikke er den fjerneste Udsigt til, at nogen af dem bliver ophøjet til Lovbestemmelser. Det forekommer mig heller ikke, at der i disse Paragraffer er nedlagt saadanne nye Tanker, som kunde begrunde en nærmere Drøftelse af Paragrafferne. Det Forslag, Regeringen har stillet, og som delvis er tiltraadt af Venstre, med de af Venstre sammen med os stillede Ændringsforslag,

er fyldestgørende til Opnaaelse af Lovforslagets Formaal.

Jeg skal altsaa nøjes med at sige et Par Ord til enkelte af de Bemærkninger, det ærede Medlem gjorde. Det ærede Medlem sagde, at efter det Lovforslag, som Regeringen har fremsat, og som er tiltraadt af de tre Partier, vilde det egentlig kun blive de rige, de velhavende, der kunde komme i Betragtning og faa Jord. Det ærede Medlem har i sit Forslags § 22 en Bestemmelse, hvorefter kun saadanne Ansøgere kan komme i Betragtning, som ikke selv er i Besiddelse af saadanne Midler, at de uden Statens Hjælp kan erhverve sig et mindre Landbrug, medens vi ikke har stillet et saadant Forslag. Nu mener det ærede Medlem, at den Omstændighed, at vi ikke har stillet et saadant Forslag, skal være ensbetydende med, at det kun er de rige, som kan og vil komme i Betragtning, naar Talen er om at faa Jord i Henhold til Lovforslaget. Jeg tror, at det ærede Medlem vil staa ret isoleret med denne Betragtning. Jeg kan godt forstaa, at den kan være møntet paa at gøre en vis Virkning, men jeg tror i Virkeligheden, at det ærede Medlem her tager fejl. Jeg kan ikke se rettere end, at man fuldtud aabner Adgang for Folk uden nogen Kapital til at komme i Betragtning, naar Talen er om at faa Jord. Det er heller ikke saaledes, at de velhavende her faar en Spekulationsmulighed. Der henvises i det foreliggende Lovforslag til Lovforslaget om Bortsalg af Jord i offentlig Eje, som endnu ligger i Landstinget, og i hvilket der utvivlsomt, inden det vil blive ophøjet til Lov, vil blive indsat en Bestemmelse, hvorefter de paagældende Ejendomme ikke kan bortsælges som almindelige Ejendomme, idet Staten vil forbeholde sig Forkøbsret, saa at de ikke uden Statens Indseende kan gaa fra Brugeren over til anden Mand, hvor der ikke er Tale om Livsarvinger. Jeg maa derfor bestemt tage Afstand fra det ærede Medlems Bemærkninger, de har intetsteds hjemme.

Det ærede Medlem gjorde sig ogsaa til ivrig Talsmand for, at vi skulde opgive det Ændringsforslag, som vi har stillet om, at Ansøgeren som Regel ikke maatte være over 50 Aar. Det ærede Medlem udtalte, at i 55 Aars Alderen staa Folk i deres fulde Arbejdskraft, og der er derfor ingen Grund til at udelukke Folk i den Alder fra at komme i Betragtning. Nu er der i og for sig, selv om man ændrer 55 til 50, intet afgørende til Hinder for, at en